

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 30.04.1965, sp. zn. 5 Cz 28/65, ECLI:CZ:NS:1965:5.CZ.28.1965.1

Číslo: 46/1965

Právní věta: K podání návrhu na soudní výkon rozhodnutí (§ 251 o. s. ř.), jímž byl vydán příkaz k vyklizení bytu ve prospěch vlastníka rodinného domku podle ustanovení § 55 a) zák. č. 67/1956 Sb. (ve znění vyhlášky č. 9/1962 Sb.), je oprávněn vlastník rodinného domku nebo místní národní výbor.

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 30.04.1965

Spisová značka: 5 Cz 28/65

Číslo rozhodnutí: 46

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Výkon rozhodnutí

Předpisy: 67/1956 Sb. § 55 99/1963 Sb. § 6

§ 120

§ 251

§ 255

§ 256

§ 43

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 46/1965 sb. rozh.

K podání návrhu na soudní výkon rozhodnutí (§ 251 o. s. ř.), jímž byl vydán příkaz k vyklizení bytu ve prospěch vlastníka rodinného domku podle ustanovení § 55 a) zák. č. 67/1956 Sb. (ve znění vyhlášky č. 9/1962 Sb.), je oprávněn vlastník rodinného domku nebo místní národní výbor.

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu z 30. dubna 1965, [5 Cz 28/65](#).)

Podle ustanovení § 55 a) zákona č. 67/1956 Sb., o hospodaření s byty ve znění vyhlášky č. 9/1962 Sb. vydal MNV ve V. povinným příkaz k vyklizení bytu v rodinném domku oprávněných ve V.; současně jim přidělil náhradní byt. Toto rozhodnutí MNV ve V. se stalo vykonatelným ve smyslu ustanovení § 26 vlád. nař. č. 91/1960 Sb.

Okresní soud Praha-východ nařídil výkon rozhodnutí vyklizení bytu, obývaného povinnými v domě čp.

102 ve V., a jejich přestěhování do přiděleného náhradního bytu v domě čp. 138 ve V.

Krajský soud v Praze rozhodnutí soudu prvního stupně změnil tak, že návrh na výkon rozhodnutí zamítl. V důvodech svého usnesení krajský soud poukázal na to, že podle sdělení rady MNV ve V. ze dne 1. 6. 1964 není příkaz k vyklizení ze dne 16. 3. 1964 vykonatelný, a dále, že podle zprávy průmyslového odboru ONV, ze dne 24. 6. 1964 není přidělený náhradní byt přiměřený potřebě povinných; navíc upozornil krajský soud též na to, že okresní prokuratura požádala o zaslání spisů. Za této situace – podle názoru krajského soudu – nebyl pro povinné zajištěn náhradní byt ve smyslu ustanovení § 340 o. s. ř.

Nejvyšší soud rozhodl ke stížnosti pro porušení zákona podané předsedou Nejvyššího soudu, že rozhodnutí obou soudů byl porušen zákon, a tato rozhodnutí zrušil.

Z odůvodnění:

Z věcného hlediska pochybil krajský soud v Praze, když přehlédl, že podle obsahu zprávy rady MNV v V. z 1. 6. 1964 a 13. 6. 1964 se rozhodnutí o příkazu k vyklizení a přidělení náhradního bytu ze dne 16. 3. 1964 stalo vykonatelným, když rada MNV ve V. dne 17. 4. 1964 zamítla odvolání proti němu. Se zřetelem k nepřesné informaci obou zpráv bylo nejasné pouze, zda a kdy bylo rozhodnutí rady MNV ve V. ze dne 17. 4. 1964 doručeno účastníkům; tato nejasnost samo o sobě ovšem nebyla důvodem ke změně usnesení soudu prvního stupně o nařízení výkonu rozhodnutí vyklizením, nýbrž toliko k doplnění řízení (např. vyžádáním příslušných spisů MNV ve V. a zjištěním jejich obsahu). Na vykonatelnost rozhodnutí, jehož výkon byl nařizován, nemohlo mít vliv šerení ohledně přiměřenosti náhradního bytu, konané mimo odvolací řízení (§ 24 vládn. nař. čís. 91/1960 Sb.) z podnětu stížnosti pracujících průmyslovým odborem ONV a okresním hygienikem, tím méně potom poznatek o tom, že okresní prokurátor požádal o zaslání soudních spisů.

Zřejmým nedostatkem řízení před soudy obou stupňů – především před soudem prvního stupně – je skutečnost, že se soudy nevypořádaly náležitým způsobem s otázkou, kdo je účastníkem řízení v této věci výkonu rozhodnutí jak oprávněný; bez jakéhokoli vysvětlení považovaly za oprávněné jen vlastníky rodinného domku, ač podaný návrh na nařízení výkonu rozhodnutí vyklizením je právě v tomto směru nesrozumitelný a označuje za účastníky řízení na straně oprávněných také MNV ve V. a Rudné doly n. p. P., strojírny S. Okresní soud měl uvedený nedostatek návrhu odstranit postupem podle ustanovení § 43 o. s. ř.

Při úvaze, kdo je oprávněným k podání návrhu na soudní výkon rozhodnutí, jímž bylo nutno v tomto případě rozhodnutí orgánu státní správy (příkaz k vyklizení vydaný místním národním výborem podle § 55 a) zákona čís. 67/1956 Sb. o hospodaření s byty ve znění vyhlášky čís. 9/1962 Sb. ve prospěch vlastníka rodinného domku), je nutno vycházet z ustanovení § 256 o. s. ř., které předpokládá, že oprávněný bude označen v rozhodnutí, jež má být vykonáno.

Před novelizací zákona čís. 67/1956 Sb. o hospodaření s byty zákonem čís. 147/1961 Sb., kterým byl změněn a doplněn zákon o hospodaření s byty, byly příkazy k vyklizení podle ustanovení § § 42 a násl. zákona o hospodaření s byty vydány jen v zájmu správného provádění bytové politiky; jejich použití se řídilo výlučně zájmy bytové politiky, nikoli zájmy vlastníka domu. Z toho důvodu byl oprávněným k podání návrhu na výkon rozhodnutí vyklizením (tehdy na povolení exekuce vyklizením) pouze MNV, nikoli vlastník domu (srov. rozh. čís. 27/61 Sbírky rozhodnutí a sdělení soudů ČSSR).

Zákonem čís. 147/1961 Sb., kterým byl změněn a doplněn zákon o hospodaření s byty, byl zákon o hospodaření s byty doplněn i ustanovením § 55 a) o vyklizení bytu ve prospěch vlastníka rodinného domku. Na rozdíl od dnes platného ustanovení § 40 zákona čís. 41/1964 Sb. o hospodaření s byty, podle něhož MNV zruší právo užívat byt v rodinném domku jen na návrh vlastníka rodinného domku,

bylo ještě ponecháno zcela na vůli MNV, zda vydá příkaz k vyklizení bytu v rodinném domku ve prospěch vlastníka tohoto domku; ovšem při vydání příkazu k vyklizení podle ustanovení § 55 a) zákona č. 67/1956 Sb. o hospodaření s byty ve znění vyhlášky č. 9/1962 Sb. se MNV neřídil již jenom zájmy bytové politiky, nýbrž i zjevným zájmem vlastníka rodinného domku. Proto k podání návrhu na soudní rozhodnutí (§ 251 o. s. ř.), jímž byl vydán příkaz k vyklizení bytu ve prospěch vlastní rodinného domku podle ustanovení § 55 a) dřívějšího zákona o hospodaření s byty, je oprávněn též vlastník rodinného domku.

Se zřetelem k tomu, že v návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí vyklizením byl uveden jako oprávněný vedle spoluvlastníků rodinného domku MNV ve V., je namístě uvážit, zda také MNV je oprávněn k podání návrhu na soudní výkon rozhodnutí, jímž byl vydán příkaz k vyklizení bytu ve prospěch vlastníka rodinného domku podle ustanovení § 55 a) dřívějšího zákona o hospodaření s byty (když nemůže být pochybností o tom, že účastníkem řízení o výkon rozhodnutí není další v návrhu označený – Rudné doly, n. p. P., strojírny S.)

Po zrušení ustanovení § 13 odst. 3 vyhlášky č. 10/1962 Sb., kterou byl proveden zákon o hospodaření s byty, zákonem č. 41/1964 o hospodaření s byty, zákonem č. 41/1964 Sb. o hospodaření s byty, a po zrušení ustanovení § 26 vyhlášky č. 73/1955 Ú. l. vlád. nařízením č. 91/1960 Sb. není výslovného ustanovení o tom, zda a který orgán národního výboru je oprávněným k podání návrhu podle ustanovení § 251 o. s. ř. Ovšem z ustanovení § 26 vlád. nařízení č. 91/1960 Sb. plyne, že správní exekuce je součástí celého správního řízení, a že správní orgán, který vydal rozhodnutí, musí mít zájem na jeho realizaci. Správní exekuci provádí podle ustanovení § 27 cit. vlád. nařízení ten MNV, který rozhodoval v prvním stupni; přitom jen hledisko účelnosti je rozhodné pro to, má-li být rozhodnutí vykonáno správní exekucí nebo soudním výkonem rozhodnutí. Jestliže se tedy MNV, který má provést správní exekuci, z hlediska účelnosti rozhodne pro soudní rozhodnutí, je jistě oprávněn k návrhu podle ustanovení § 251 o. s. ř. a může být účastníkem řízení o tomto návrhu. To znamená, že k podání návrhu na soudní výkon rozhodnutí v tomto případě byli zároveň spoluvlastníci rodinného domku nebo MNV ve V., resp. spoluvlastníci rodinného domku i MNV ve V.

Soud prvního stupně pochybil i tím, že – zřejmě nedopatřením – neoznačil v usnesení, jímž nařídil výkon rozhodnutí vyklizením vykonávané rozhodnutí.

Tím, že krajský soud v Praze nepostupoval správně při zkoumání vykonatelnosti příkazu k vyklizení a oba soudy neobjasnily otázku, kdo je oprávněným k podání návrhu na výkon rozhodnutí a k účasti v řízení o něm, byl porušen zákon v ustanoveních § 6, 43, 120 odst. 1, § 251, 255 a 256 o. s. ř. ve spojení s ustanovením § 55 a) zákona č. 67/1956 Sb. ve znění vyhlášky č. 9/1962 Sb.